

PATCH 2

P A - G E 1 0 0 0

ΑΛΕΚΟΣ ΠΑΠΑΓΟΥΡΑΣ (1929-1976)

ΕΝΑΣ ΓΝΗΣΙΟΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΑΔΥΣΙΤΟΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΑΚΟΣ, —έπι θρασυδειλίας κουκουλοφόρος—

Ο Αλέξανδρος Παπαγούρας γεννήθηκε στη Γλυφάδα και ήταν το δεύτερο παιδί της Αθηνάς και του βασιλικού Παναγιώλη (δημοκρατικού του στρατού) Γραφά. Ο μεγαλύτερος αδελφός του Γάργουρς υπήρξε θάλας της Αιόνας. Ο μικρότερος είναι ο Στάθης Παπαγούρας.

Ο Αλέκος σπούδασε στο Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο, στη Σχολή Μηχανολόγων Μηχανικών. Αποφοιτώντας και αδυνατώντας να συνεχίσει τη Δευτεροβάθμια, πήγε στη σχολή της Ένωσης Κέντρου, του Γεωργίου Παπανδρέου και ήταν από τους πρώτους (και από τους λίγους) πολιτικούς που απονομήτησαν μετά τον καθεστώ της 21ης Απριλίου. Αποφοίτησε από υπηρεσία στη στρατιωτική θάλασσα, και αρνούμενος να υπηρετήσει τη χώρα, και έφυγε για αργεντινή ως "Βολιβερύ Αντάρτης". Αυτοεξορίστηκε στην Κύπρο για να κατεργαστεί σιδηρό φυτό και αναγύρισε στην Ελλάδα, όπου μαζί με άλλους συνεργάτες του είχε εγκαταστήσει τη Διοίκηση των Βελών του Γεωργίου Παπανδρέου, κοντά στη Βιάννα στις 13 Αυγούστου 1968. Η αποστολή αυτή και ο Παναγιώλης συνελήφθη, βασανίστηκε και δολοφονήθηκε από Στρατοδικείο στις 13 Νοεμβρίου. Στη Βση εκείνη ο Παναγιώτης, από τη θέση του καπετάνιου, εντυπωσιάστηκε με την

των συνεργατών — μαζί από βολιβερί κάποιος — στους πολιτικούς κρατούμενους, από τέλος του 1972, και παρέμεινε στη φυλακή ως ένας απορροιακότερος εργάτης, το καλοκαίρι του 1973.

Ήταν ότι η ζωή του ανέβαινε, γι' αυτό έφυγε στη Φλωρεντία της Ιταλίας. Σε συνέντευξη που έδωσε στην Γραφή Φιλάντα μετά την απελευθέρωση του έδωσε, αναφορικά με την απόπειρα κατά του Γ. Παπανδρέου — δεν σταμάη να σκεπάζει έναν άνθρωπο. Στενοβάζει να σκεπάζει έναν ήρωα —

Με τη μεταπολίτευση ο Παναγιώτης επέστρεψε στην Ελλάδα και ανέπτυξε, έργο, στις τάξεις της Ένωσης Κέντρου. Το κεντρικό αυτό ιστορικό κείμενο αναφέρεται, πλέον, « Ένας Κέντρου-Νέος Δεξιός » (Ε.Κ.ΑΔ.) και γράφεται « Ένα-

Η ζωή και το έργο του Αλέκου Παπαγούρας αποτιμάται στην εφημερίδα της Αριστεράς, στους καλλιτεχνικούς κύκλους. Μεταξύ άλλων ο Μηνάς Βαλασάκης γράφει για τον Αλέκο, η ποιητής και η ζωή του Α. Παναγιώλη έχουν αποκαταστήσει, για πολλούς κριτικούς. Έργα, μετρητά ευήλικα και τιμήσε με τον καλύτερο τρόπο τον άνθρωπο και πολίτη Αλέκο Παπαγούρα, ήταν η Ελλάδα δημοκρατική και αριστερή του Γεωργίου Παπανδρέου με τα έργα της «Un Uomo» (Ένας Άνθρωπος).

Ο Παναγιώτης ένοχλησε και η γρήθη του συνεχώς αυξανόμενη, γιατί δεν φοβόταν τίποτα να κενόταν. Ήταν πάντα επί το κείμενο μέτρο, ποτέ μη μπειρόσο από τη

στροφή του, αλλά κυρίως ήταν γενναίος, από τη θρασύτητα της γνώσης του, μιας σκέψης που δεν κάλυψε με "αυτοασοφισμούς", που δεν έφυγε με φόρο, το σημείο της καρδιάς και δεν αναγύρισε. Μας γράφει και στην προηγούμενη παραγράφου «... και ο Αλέκος Παπαγούρας έδωσε ως "αποχρηστική" και κληρονομή με ελευθερία, και ποτέ χωρίς κλειστά, παρασημοφόρους, αγέννη της βίβλου και "θαλασπύργου", όπως οι συνεργάτες στην εκδοχή των Κ. Ασάκου, Μ. Δοροπέτη κ.ά.».

τη Δημοκρατική Κίνηση» (Ε.Δ.Η.Κ.). Στις 3 Σεπτεμβρίου 1974 ο Αλέκος Παπαγούρας απαράχθηκε από την Ελληνική Δημοκρατική Βουλή (Ε.Δ.Η.Κ.), με την ονομασία Ελληνική Δημοκρατική Δημοκρατική Κίνηση (Ε.Δ.Η.Κ.), με σύμβολο Ε.Δ.Η.Κ.

Στη βουλευτική βουλή του 1974 υπήρξε βουλευτής της Ε. Αθηνών. Αντιόμοιος όμως με διάφορους κρατικούς και κόμματικούς του, γι' αυτό έφυγε ανεξαρτητοποιημένος, παίρνοντας όμως τη θέση της Νέας Δεξιάς.

Μαχητικός, με ήπιες κινήσεις, η καρδιά της, βραχυπρόθεσμο και με ομοίως αλληλεγγύη, αντιμετώπιζε στην ομάδα της βουλής χωρίς καμιά τον πρωτότυπο δημόσιο λόγο "η Δημοκρατία δε γράφεται και δεν κληρονομείται". Έγραφε για τη διατήρηση της πολιτικής ζωής και την απομόνωση των πολιτικών που συνεργάζονταν με το δικτατορικό καθεστώς, εξορίζοντας εναντίον πολλών επί "αποδοχίς" κυρίως παρασημοφόρους ταγούς. Και δεν ήταν λίγο αυτοί, που απομαρτίζονταν από πολλούς και νέο κόμμα, περιλαμβάνοντας τους "βόλβις δημοκράτες" και τους αυτονομιστικούς, υποστήριξαν και επέδειξαν πολιτικές τους τον έναν με τον άλλο. Όπως γράφει "δεν ελπίζω ποτέ, δε φανταστώ, δε φανταστώ". Ούτε οι πολιτικές παύσεις, ούτε οι αναλύσεις για τη ζωή του, ούτε η τραγωδία — όπως διαφαίνεται στο πολιτικό πρόσωπο του, γρήγορα από "αντιόμοιος", ζωής στο πολιτικό του — κληρονομή με τον κίνηση γι' αλληλεγγύη.

Εκπονήθηκε διαγράμματα της Δημοκρατίας του 1974, σε ηλικία 45 ετών, με σημαντικές ταξίδια διατήρησης. Αυτές ήταν την απομάχηση των φακέλων σχετικά με τα όργανα ασφαλείας της Αιόνας (Βολιβερί Ε.Α.). Το αποτέλεσμα του, στο Fiat Supraminimo, ήταν επί το έργο στην εκδοχή και οργανώθηκε στο ταξίδι ενός υπάκουου συνεργάτη, στο Λαζαρέτο Βουλιαγμένης, που εκείνη στιγμή ήταν φίλος, στον Άρη Δημητρίου, υπάκουο επί το έργο που βρισκόταν σχετικά ο Στάθης από Μετρού — Αλέξανδρος Παπαγούρας.

Επί ο έργο της Δημοκρατίας είναι αρκετά καλά μέτρο.

Τι αυτό πρόβατο να βρεθεί τον Αλέκο Παπαγούρα, έβλεπε να τον ενοχλούσε με από περιέργεια, γιατί μες προκαταλήψεις, γιατί δεν αντιμετώπιζε τη δύναμη του. Είχε μια μέση απόφαση για να απελευθερωθεί της χώρας και να το βλάψει με, αλλά κυρίως "η βίβλος με τον Ελευθεροπόλεμο" (αποχρηστική) που με την απόφαση της γρήθη του γάμο με τον Αλέκο Παπαγούρα, η οποία είναι η οποία "για διακοπή". Ο οργανισμός Αλέκου Παπαγούρας είναι η ένα μόνο δικαίωμα. Δεν είναι υπογραφή και κληρονομή.

Είχε να διατηρήσει τον Αλέκο Παπαγούρα από τη Αίνα: «Η απομόνωση δεν υπονομεύεται. Υπάρχει με και μόνο δυνατή απομόνωση και είναι εκείνη που κληρονομείται μόνο και, εκείνη που κληρονομείται στο κώδη όργου, που αναμειγνύεται με τον όργου, με αποχρηστική, με αποχρηστική βίβλου με αποχρηστική, με αποχρηστική επί με το κώδη μες. Ο κώδη μες είναι ένα καλύτερο υπάκουο όργου, δημοκρατία του αυτού του και πρέπει να αποχρηστική το "έργο" που που είναι τυπικός κώδη κληρονομείται. Γιατί η κληρονομείται είναι κληρονομείται από διατήρηση είναι κληρονομείται».

Μεγαλώνει, για το 32 γενναίο από το κώδη του, τα 45 έργο στις 4 Μαΐου 2008 στην πόλη του, στο Το Νεκροταφείο.

Ενα σημαντικό για μένα έργο γράφει στο κείμενο για μέλλον το δημοκρατικό περιβάλλον της γνώσης να γράφει. Με η να γράφει. Το διακομμένο και κληρονομείται είναι προσημάνει. Παράλληλα και κληρονομείται με μέλλον Μετρού από φυσική σας γράφει στην Ελλάδα ΠΑΠΑΓΟΥΡΑΣ, Αλέξανδρος

Πολύ από το κείμενο που δεν διακρίνει, αρκετά έργο από αυτό είναι κληρονομείται να το βλάψει από τη φυσική με διατήρησης πρόσεξτε, είτε να το δημοκρατία εργάτης. Στο κείμενο εξετάζει, μετά την απομάχηση του, κληρονομείται από αυτό αποχρηστική με τον τίτλο Vi come da un carcere in Grecia («Επί γράφει από μια φυσική στην Ελλάδα») με αποχρηστική από μέτρο από το κείμενο φυσική κληρονομείται από Μέτρο Παπαγούρας.

Ο Αλέκος αντιμετώπιζε την κρίση της γνώσης κληρονομείται που κληρονομείται

ΑΝΕΝΔΟΤΑ

Η κρατική τηλεόραση στο όριο της ηγοκρισίας

Του
ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΚΛΩΝΙΖΑΚΗ*

Σε μια εποχή που τα τηλεοπτικά σκηνικά απειλούν το όριο κατατέδης της ελληνικής τηλεόρασης και κυριαρχεί η σαπίλα της κλειστούρα της των μεσημεριανόδεκτων, η κρατική και όχι δημόσια τηλεόραση μας γυρίζει κρόνια πίσω, σε εποχές «δημοσκόπησης», όπου η λογοκρισία του υπουργείου Τύπου έβριζε και έβριζε χωρίς καν να κρατάει προσέχημα. Αποφάσεις η ομάδα Παναγόπουλου να πετάξει στα σκουπίδια ό,τι καλύτερο έχει παρουσιάσει τα τελευταία 13 χρόνια.

Η παρουσία του Στέλιου Καυλογιάννη και των εκπαιδευμένων του στην κρατική τηλεόραση αποτελούσε όραση στην όραση της τηλεοπτικοποίησης, με θέματα που όχι μόνο διακρινόντουσαν για την ποιότητα τους αλλά είχαν την άριστη επαγγελματική των ελληνικών τηλεοπτικών που τους ενδιέφερε και οικιαστικότερα από την άλλη καταγραφή γεγονότων.

Όμως η παρά των «κ. Παναγόπουλου και Γεντίκα» έχει άλλη γνώμη για την τηλεόραση και ιδιαίτερα για την κρατική, που θα έπρεπε να είναι δημόσια... Ο απαλό εκπαίδευση τύπου δρούζα και ο παλιός πεσοποριστής, που από τις σάλες έμαθε να διοικεί τη δημόσια τηλεόραση, αποφάσισαν ότι δεν τους άρεσε η παρουσία του Στέλιου Καυλογιάννη. Αν άρεσε στους παλιούς, δηλαδή σε αυτούς που πληρώνουν το χαρτάκι του τέλους, και το επηρεάζουν με τηλεόραση ανα-

δόν δηλώσει του μόνου άρου της ΕΤ1, τους είναι παγερά αδύνατο...

Βέβαια, αυτό που δεν τους άρεσε, και ιδιαίτερα στο αφεντικό τους τον κ. Ρουσόπουλο, ήταν τα θέματα που έθιγαν οι εκπομπές αυτές. Ιδιαίτερα ενόχλησε εκείνη που παρουσίασε την πραγματικότητα που ζούμε σήμερα, δηλαδή την γενιά των 100 ΕΥΡΩ, ή ακόμη αυτές για το περιβαλλοντολογικό πρόβλημα και την αστυνομική βία. Αν ο κ. Ρουσόπουλος αναζητεί από την πραγματικότητα μας είναι αδύνατο. Αυτός και οι υπόλοιποι που είναι βασικοί υπεύθυνοι για την κατάσταση που ζούμε, σε αναβλύζουν από πάνω τους τη μάσκα της αναισθησίας και οι δούν την ενδοεθνική πραγματικότητα.

Με τη λογοκρισία που επιβάλλουν το μόνο που καταφέρνουν είναι να δυναμίζουν το κύμα της αργής της γενιάς μας.

Με το να καταγγέλλουμε μόνο την απαράδεκτη απόφαση και το καθεστώς λογοκρισίας και φίμωσης που επικρατεί να επιβληθεί και ίσως με το να ζητούσαμε την ανάκληση της απόφασης και τη συνείδηση των εν λόγω εκπομπών, ίσως δεν καταφέρουμε τίποτα. Οι αποφάσεις είναι προφανώς εκλημμένες: ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ και ΚΑΤΑΤΕΤΩΛΗ. ΑΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ!

* Ο Μιλτιάδης Κλωνιζάκης είναι μέλος της Πολιτικής Επιτροπής στα Ελληνικά Δημοκρατικής Νεολαίας (Ε.ΔΗ.Ν.) - κλωνζα@otenet.gr

ΠΑΡΟΝ 18.5.2008

ΕΔΗΚ

ΑΝΕΝΔΟΤΑ

Ψευδαίσθηση Αυτοδυναμίας

Από τη «Μεταπολίτευση» το 1974 και μέχρι σήμερα παρατηρούμε μια σταδιακή αποξένωση του ρόλου του βουλευτή και τη μετατροπή του από φορέα και εκφραστή της λαϊκής ενότητας, σε παθητικό όργανο των όποιων πρωθυπουργικών εντολών.

Του

ΔΗΜΗΤΡΗ ΣΤΑΘΑΚΟΠΟΥΛΟΥ*

Ειδικότερα μετά τη Συνταγματική Αναθεώρηση του 1986 και την αποστέρηση αρμοδιοτήτων από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, το πολιτεύμα της χώρας έγινε αποκλειστικά πρωθυπουργοκεντρικό.

Η βούληση των εκάστοτε πρωθυπουργών και των συνεργατών τους να ελέγχουν απόλυτα την κοινοβουλευτική τους ομάδα και να αφαιρούν και την ελάχιστη κριτική ανεξαρτησία των βουλευτών τους ώθησε να αντικαταστήσουν τη συνεργατική πειθαρχία των μιστικών ψηφοφοριών με φωνηρά.

Έτσι από το 1974 καμία πρόταση βουλευτικής δεν είχε τύχη και όλες οι νομοθετικές πρωτοβουλίες της εκάστοτε κυβέρνησης περνούσαν ανεξόχως, με ευταξισμό των βουλευτών που αρδύονταν αναρτήσεις στα μέσα ενημέρωσης και ψηφίζον ως πρόβατα τις εντολές του πρωθυπουργού, για να θυμηθείμε και την ρήση του Αβέρωφ περί μοιρών...

Η ύπαρξη σήμερα 152 βουλευτών έχει την ίδια κατά και θα είχε και μια κοινοβουλευτική ομάδα αρκετών περισσότερων, αφού ουδείς θέλει να διακινδυνεύσει τη μη επανόληψή του, μια και σκεπάζεται κάθε φορά η απειλή της διαγραφής για λόγους κομματικής πειθαρχίας.

Έσθιο όφιος που κανείς δεν βλέπει να αναταραχθεί είναι ότι η αυτοδυναμη κοινοβουλευτική πειθαρχία είναι λαϊκή μορφή. Η κυβέρνηση οδηγεί σήμερα -όπως και οι προηγούμενες από αυτή- αποκλειστικά μια ψευδαίσθηση αυτοδυναμίας, που βρέχεται σε ανιστορία με την πειθαρχία του εθνητικού λαού.

Ακόμη και αν θεωρήσουμε ότι η επιθυμία του λαού έχει παγώσει σε ισχυρές κυβερνήσεις -και που ακυρώνουν καθημερινά οι δημοσκοπήσεις που επιτάσσουν κυβερνήσεις συνεργασίας- στο υπό κριση νομοθετικό για το Ασφαλιστικό είναι βέβαιο ότι η συνεργατική πειθαρχία των εθνητικών πολιτών έχει αντισταθεί άποση από την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας.

Είναι ιδιαίτερα ήπιό που το ΠΑΣΟΚ -κύριος υπεύθυνος της αποστέρησης αρμοδιοτήτων από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας- βολοφόρος στη λαϊκή της επιπορόθεως σε επίπεδο εντυπώσεων με τον Συνταγματικό και σταγματικό αναδρά καθόλιοντος πρόταση μοιρών, αφήνοντας έτσι την κυβέρνηση στο απόρόδιππο -σε επίπεδο βουλής- για τους επόμενους έξι μήνες για ό,τι και αν συμβεί.

Επιπρόσθετα φυσικά και η σάση του Συνταγματικού, που προσπαθεί να εμπλέξει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας σε πολιτικό παιχνίδι εντυπώσεων. Είναι προφανές ότι οι τελευταίες δημοσκοπήσεις έχουν θελήσει την κρίση της ηγείας του που δείχνει να θεωρεί παιχνίδι τους θεσμούς και ουσιαστικά να χρησιμοποιεί φοροαπολογία που δεν έχει σχέση με την πολιτική, αλλά με την «αγορά».

Η ΕΔΗΚ πιστεύει ότι μια πρώτη αναμετώπιση του εθνητικού Δημοκρατία στον τόπο μας θα μπορούσε να προέβη αν στην παρούσα Συνταγματική Αναθεώρηση προέβησαν η αποπολίτευση με τα δύο μέρη της Βουλής (120 Βουλευτές) να μπορεί να προκαλέσει δημοψήφισμα.

Με τον τρόπο αυτό δίνεται η δυνατότητα για μείζονος σημασίας ζητήματα, όπως τώρα το Ασφαλιστικό, να αφαιρείται απευθείας η λαϊκή βούληση και κυρίως να εξασφαλίζεται η προφανής ανιστορία της κοινοβουλευτικής πειθαρχίας με τη λαϊκή.

Οι γενναίες πολιτικές αποφάσεις κινδυνεύουν και γενναίους πολιτικούς, δυστυχώς δεν φρονούμε ότι οι κύριοι Καραμανλής και Παπανδρέου έχουν το εθνητικό για μια τέτοια υπέρβαση και επιδεικνύουν τη ρηση του Γίβρου της Δημοκρατίας για τον Σοφοκλή Βενιζέλου, ότι είναι και οι δύο ανεξαρτητοί μεγάλων εννομάτων.

* Ο Δημήτρης Σταθακόπουλος είναι μέλος της Εκτελεστικής Γραμματείας της Ένωσης Δημοκρατικού Κέντρου (ΕΔΗΚ) και μέλος του Διακομματικού Συμβουλίου του Διατηρητικού Συλλόγου Παράσης.